

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

- עלי מרפא
- שער הגליון
- יין הונגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- איין בלעטל
- כוכבי אור
- עומק הפרישה
- חנוך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה

- היום אם בקולו תשמעו
- חוקות העמים
- תאוות ממון
- לשם יחוד דספירת העומר
- רבי ישעיה בן רבי משה
- התורה הזמנית:
- פגם המרגלים
- נ'קודות אור' מל דפי השבוע בלקו"ה
- ומקבלין דין מן דין
- נקודה של קדושה
- חינוך לנהוג כבוד זה בזה
- כוננות בספירת העומר
- מנהגי ימי הספירה

חוקים לא טובים

חוקים בלתי כתובים שולטים בחייהם של רוב בני האדם, וכדי לחלץ אותנו מורה התורה 'בחוקותיהם לא תלכו'.

ששם למעלה במגדלי השן יש כסף ויש שלווה, יש שמחה ובטחון, ואין בעיות בכלל. רק אלו שם על הגג צוחקים במרירות, ויודעים עד כמה רחוקים דמיונותיהם של העניים ממצאיאתם של העשירים.

אפשר פשוט

היכן הוא כן נמצא, מה שכולם מחפשים? הרבה יותר

עולם שלם מונהג מודאג ומזוטרד מסיסמאות שנשמעות כאילו התקבלו הישר מן השמים. כאשר למעשה אין בהם לא שכל ולא דעת. רק חוקות.

קרוב. חיים יהודיים פשוטים מכילים כל כך הרבה שמחה ואושר, שהעשיר הגדול ביותר אינו מסוגל להשיג גם אם יוציא כל כספו וזהבו. היהדות הפשוטה מסוגלת לנחם לעודד ולחזק יותר מכל חכמות הנפש שגויי העולם משתעשעים בהם. ידיעה כמו 'כל מה שהשם עושה הכל לטובה' שיהודים תמימים ופשוטים מחזיקים בה ללא עוררין, מסוגלת לרפד כאבים וסבל ששום תרופה לא תוכל לשכך.

התורה בפרשתנו אומרת 'ובחוקותיהם לא תלכו', ובכך היא מבדילה אותנו מאומות העולם לא רק באיסורי תורה אלא גם במה שנחשב רשות, כמו חוקי העמים שאינם דווקא דברים אסורים, אבל החוקים הללו הם החבלים שקושרים את כל בני אנוש אל יסוד החיסרון הדאגנות והפחד. העולם הזה הוא חלל ששואב חיות, וככל שמזינים את החלל הזה תאבוננו גובר, החסרונות מתרחבים והצורך רק נעשה צורב יותר.

החוקים הבלתי כתובים גורמים לדורות דורות של אנשים לא להגיע לעולם אל הרוויה והאושר שמישיג יהודי בשולחן השבת הצנוע שלו, בתפילה שחרית, ברגע של מחשבת אמונה. החוקים הכובלים תופסים את האדם בחיצוניות - בסגנון הלבוש, ובהרגלי חיים. והחיצוניות עלולה להפיל בפח את הפנימיים.

הרבה מאוד אנשים כפותרים לסגנון החיים שהם בחרו, והיום הסגנון סוחט אותם, מרוקן אותם. התורה רוצה אותנו בני חורין, שגורשה לעצמנו לחשוב אמונה ולצחוק מהפחד. שגורוה אושר מרגעים קטנים של יהדות פשוט. יהודי יקר! אל תיתן שישלטו בך, בחוקותיהם לא תלך. (ע"פ ליקו"ה יו"ד רבית ה', אה"ע פו"ד ג')

העולם הזה סוגר עלינו עם חוקים בלתי כתובים שאת המציאות הם דווקא מצליחים להכתיב. התאוות ששולטות במיליארדי אנשים ואין מאחוריהן שכל היגיון או טעם. או דאגות שממלאת את כל העולם ואיש אינו שואל מדוע בעצם זה מדאיג. אמירות כמו 'כדי לחיות טוב אני מוכרח שיהיה לי כך וכך'. עולם שלם מונהג מודאג ומוזטרד מסיסמאות שנשמעות כאילו התקבלו הישר מן השמים, כאשר למעשה אין בהם לא שכל ולא דעת, רק חוקות.

לפעמים כדי להשתחרר מסבך דאגות ובהלות צריך רק להאזין לקול השפוי שמדבר מחוץ לבעוה, מגלה את האמת הפשוטה שהעולם מנסה להסתיר מאיתנו. רבי נתן עושה זאת בדרכו הייחודית. הוא כותב בסגנונו של שלמה המלך, 'העולם הזה מלא חסרונות כעס ומכאובות ואין שום אדם שישלים תאוותו בזה העולם, וסוף כל סוף מה יתרון לאדם בכל עמלו'.

חוקות העמים

השעבוד המפרך ביותר שהמציא העולם הוא הכבילות למוסכמות, כלומר מה שהעולם קבע שהעולם צריך. והקביעות הללו צומחות ועולות מדרגה לדרגה. ככל שהמושגים גדלים גם החסרונות גדלים בהתמדה; כיוון שהינך מרוויח כך וכך עליך להתאים את רמת חיך לרווחיך, רמת חיים שכזו דורשת הן ואם כן עליך לעבוד קשה יותר, וכשתרוויח יותר תגלה כמובן מושגים חדשים.

רבי נתן מתאר כבקי את מושגי העושר ואת צרותיהם הגדולות של העשירים הגדולים, צרות שגדלו עם עושרם. הוא מוכיח את מה ששלמה המלך בחכמתו כותב במגילת קהלת, שהעולם הזה אינו יכול להשביע אף אחד, ואין אדם שמילא ממנו את דלי תאוותיו או יצא ממנו מרוצה. העשירים הגדולים טרודים בהונם, מבלים רוב הזמן בדרכים ואף פעם לא נוגעים בשלווה עבודה הם עמלים. אדם רץ להעשיר ובינתיים דוחק ברגליו את חייו, את שלווותו, ואת השמחה שהוא מספר לכולם כמה הוא מוכן לשלם כדי להשיג.

ואם בעלי הממון וההון יודעים זאת, שהרי הם מכירים את עצמם ויודעים היטב ממה הם מוטרדים, מי אם כן מתחזק הלאה את האשליה החלולה? כותב רבי נתן - העניים. המון העם, האנשים הפשוטים שמשוכנעים

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך! ספירת העומר

- למלאות חובת היום הזה בלבד

יום ג' פקודי תקצ"א

..חַזַק וְאָמַץ, אַחֲזֵי וְתִלְמִידֵי חֲבִיבֵי, הַשֵּׁלֶךְ עַל ה' יִהְיֶה וְהוּא יִלְכְּלֶךְ, וְאֵל תִּדְאָג דְאֲגַת מַחֵר, וְיִהְיֶה בְעֵינֶיךָ דְבָרִים אֵלּוּ בְּכָל יוֹם פְּחָדְשֵׁים, לְבָלִי לְחַטְבַּי מִיּוֹם לְחַבְרוֹ כִּלְלִי, וְקַל כֹּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ לַעֲשׂוֹת בְּחַדְךָ - עֲשֵׂה בְּכָל יוֹם יוֹם.

וְתִהְיֶה מְעַתָּה לִילְךָ עִם מַה שֶּׁפִּתְבֵּי אֲדוֹנֵנוּ מוֹרְנוּ יִרְבִּינוּ זְכוּנוּ לְבָרְכָה: "הַיּוֹם אִם בָּקֵלוּ תִשְׁמְעוּ" - הַיּוֹם דִּיקָא, וְאִךְ עַל פִּי שִׁגְם הַיּוֹם הַזֶּה לְבַד קִשְׁטָה לְצִאֵת חוֹבַת הַיּוֹם, תִּצְרֶךְ לָזֶה שְׂאָר שִׁיחוֹת וְהַתְהוֹרֹת הַקְדוּשׁוֹת מִהַפְתַּח נִטְבַּע מְקוֹר חֲכָמָה, שֶׁהֵם מְלֵאִים עֲצוֹת עֲמֻקוֹת מְאֹד, בְּפִרְט הַדָּרֶךְ הַתֵּם וְהַיִּשָּׁר עַל פְּסוּקֵי אֲזַמְרָה לְאֵלֶיךָ בְּעוֹזֵי וכו', וְדִי בְּזֶה פְּעֻתָּה.

הַשֵּׁם תִּבְרַךְ יִחְזַק לְבָבְךָ לְצִאֵת חוֹבַת הַיּוֹם בְּכָל יוֹם יוֹם, כֹּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ בְּחַדְךָ לַעֲשׂוֹת בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, וְלְבָלִי לְהִנִּיחַ מִיּוֹם לְחַבְרוֹ כִּלְלִי, כֹּל אֲשֶׁר פָּבַר דְּבַרְנוּ בְּזֶה הַרְבֵּה, וְגַדְלוֹ צְרִיכֵינוּ תִּסְלַח וְהַתְבַּרְדְּוֹת הַרְבֵּה לְזַפּוֹת לִישׁוּעָה וְדַחְמִים רַבִּים לְקַיֵּם זֹאת בְּאֻמַּת לְאֻמָּנוֹת פְּרָצוֹנוּ הַטּוֹב.

דברי אהרן באמת לנצח

נתן מברסלב

חק ולא יעבוד

יום	יום לחודש	מורה"ן ליקוטי תענא	ליקוטי הלכות ח"א	משנה ברורה ח"ו	דף היומי מנחות
שבת	ח	יז:	צד	כו:	קד
א	ט	יח:	עה	כו:	קה
ב	י	יח:	צו	כו:	קו
ג	יא	יט:	צו	כו:	קז
ד	יב	יט:	צח	כח:	קח
ה	יג	כ:	צט	כח:	קט
ו	יד	כ:	ק	כט:	קי

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן ח"א תורה ד' - ח"ב תורה ח'

תאוות ממון? תצעק לה!

סיפר החסיד רבי שמואל מאיר אנושי:

רבי אברהם ברבי נחמן היה מקבל מפעם לפעם סכומי כסף מסוימים מחו"ל. לפעמים היו שולחים לו משהו. פעם הוא קיבל הודעה מהדואר: הגיע על שמו סכום כסף. הוא הזדרז לקום השכם בבוקר והלך לדואר לקבל את הכסף. שאל אותו רבי מאיר: מה החיפזון, רבי אברהם? מדוע אתה הולך כל כך מוקדם לקחת את הכסף? הרי אפשר לקבל אותו גם מאוחר יותר?!

ענה ר' אברהם ואמר: "רביז"ל אומר שעל הכסף שנמצא ברשות הגוים שורר חושך... אין הגוונים מאירים בממונם. כשמוציאים את זה מהם ומעבירים את זה אלי, זה מתחיל להאיר ולזרוח..."

כלומר, למרות שהכסף שלי הוא הנמצא אצלם, בכל זאת כעת הוא אפל. ורק כשיגיע אליי - הוא יתחיל לזרוח.

ראו זה פלא! בגלל הסיבה הזו הוא הלך כל כך מוקדם להוציא מהם את הכסף. מפני שאצלם זה שרוי באפילה - למרות שהכסף הוא שלו! הפלא ופלא!

וכך הם פני הדברים בכל דבר ודבר: כשהשי"ת עוזר, האדם יכול למצוא איך להוציא תועלת מעשית מכל תורה ותורה וכל עצה של רביה"ק.

רבינו כותב בעניין התבודדות: "לספר לפני כל ליבו". לשפוך שיח לפני השי"ת על כל דבר שמעיק על ליבו! לא להתבייש! למשל כאן: להתפלל על כל ענייני הממון. לשום אדם אתה לא יכול לספר את זה, לעיתים אפילו אסור לספר, אבל לפני הקב"ה עליך לספר הכל! וכדברי רביז"ל: "לספר לפני כל ליבו". לספר את כל מיני האירועים העוברים עליך.

ואף כי נאמר "לפניך נגלו כל תעלומות", בכל זאת צריכים לספר לו הכל! זה מה שגורם נחת להשי"ת! כתוב: "הוא יקראני אבי אתה". השי"ת אומר: אתה קורה לי 'אבי' אתה הוא אבי - מפני שאתה מספר לי הכל. מפני שכל דבר הלוחץ עליך אתה מביא לפני ומבקש רק ממני - - - !!

נצור לשונך

הלכות לשון הרע

דעת הרמב"ם שכל דבר שנאמר לפני שלשה שומעים או יותר, אין לשומעים איסור לשה"ר לספרו, מכיון שהמספר יודע שיתפרסם הדבר ויודע להאדם שדיבר עליו.

ומזה נלמד שלשה"ר שהתברר אמיתותו ומפורסם כבר, מותר לספרו, אם האדם שעליו מדברים לא חזר בתשובה, כגון בין אדם לחבירו ולא פייסו, אבל בין אדם למקום יש להניח שחזר בתשובה ואסור לספר אותו מתוך כוונה לפרסם גנותו יותר. וכן אסור להטעים את הלשה"ר המפורסם בתוספת הערות משלו. וכן אסור לגלות שם המספר הלשה"ר.

ודעת החפץ חיים שאין לסמוך על היתר זה, היות ויש חולקים עליו, וגם צריך לאותו ההיתר ז' פרטים שאינם נתיחים כ"כ, שאם חסר אחד מהם אסור אפילו לדעת הרמב"ם.

דעת מהרש"ל שאם סיפר לפני ג' אנשים, מותר להם לספר רק לאותו אדם שדיבר עליו לשה"ר. ורבים חולקים ואוסרים. (קיה"ל לה"ר פ"ט ס"ז-ח)

תקון המצוה שהוא הפעל לשון הרע ומחלוקת שיעשה מריבה בין אדם לחבירו, להשתדל לקרב נפשות להשם יתברך, שעי"ז נמשך שכינים בכלל ובפרט ונתתקון המחלוקת:

אצור הדיאת, מחלוקת לו

המשך ביאור 'לשם יחוד' דספירת העומר

מחשבתו לחשוב על הקשר הפרטי שלו עם השי"ת.

ממחרת השבת

אפילו שפשט הפסוק הוא ממחרת יום טוב הראשון של פסח, אך בכל זאת כתוב בפסוק לשון של שבת ולא מועד, כי באמת כל קדושת הספירה לקבל היחוד והקשר להשי"ת, הוא על ידי שנספור באופן של 'ממחרת השבת', כלומר לזכור שיש מושג כזה הנקרא 'שבת' שאז יש שבתה ונייחא לכל בלבולי המחשבה, שאינם מניחים אותנו לצמצם מחשבתנו להאמין בהשגחת השי"ת שמסתכל עלינו. וכשאדם זוכר זאת אזי יכול להרגיש שמחה גדולה במצוות, וירגיש את השכר של המצווה בשעת קיום המצווה ממש, שזהו אור השבת, שאז מאיר הנחת רוח שיש להשי"ת מכל מצווה, (ועיין עוד בליקו"ה תפילין ו', ספירה ע"ב).

ויהי נועם

יש להתעורר לתיבות הקדושות 'ויהי נועם' כי אמנם אנו מזכירים לפני כל מצווה 'ויהי נועם', אך בעיקר עתה על ידי מצוות ספירת העומר, אנו מבקשים שיומשך וישרה עלינו הנעימות הזו של אור ה', שעל ידי זה נזכה לקבל את התורה ולהרגיש תמיד הנעימות העליונה של השי"ת, שזהו אחד מכוונות הספירה, לתקן כל פגמי הברית שבא על ידי שהתקלקל מח האדם עד שאיבד את הנעימות האמיתית שיש בתורה, (ליקו"ה כיבוד אב ואם ב').

כמו שפתיב בתורה, וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה, שבע שבתות תמימות תהינה, עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יום, והקרבתם מנחה חדשה לה': ויהי נועם אדני אלהינו עלינו, ומעשה ידינו כוננה עלינו, ומעשה ידינו כוננהו:

וספרתם לכם

יסוד זה של הזכרת הפסוק לפני קיום המצווה, הוא נכון לכל מצווה ומצווה, אך על אחת כמה וכמה במצווה גדולה זו של ספירת העומר, שהיא היסוד לכל קיום מצוות התורה, ששם נאמר 'וספרתם לכם' - שכל אחד ואחד צריך לספור בפני עצמו, וכמו שדרשו חז"ל 'וספרתם לכם' - 'לעצמכם', היינו לכל אחד ואחד בפרטיות, שכל אחד ואחד צריך לספור הימים שלו, כי השי"ת מסתכל עליו בפרטיות, ויש לו נחת רוח פרטי ממנו.

ור' נתן (ליקו"ה פסח ט' - אות כ"ב) מזהיר שלא להסתכל על חבריו שעובדים את ה' יותר ממנו, שנכנס בו הרגשה כאילו אינו שווה כלום. כי אפילו אם אדם מאמין שהשי"ת רוצה בעבודת ישראל, אבל לא מתקבל אצלו בלב, שהשי"ת רוצה אותו בפרטיות, והוא מרגיש 'נספח' לעם ישראל, וע"כ מזלזל במצוות, לא ח"ו מתוך זלזול במצווה עצמה, אלא זלזול בעצמו שהוא יכול לשמח את השי"ת כביכול, ועל כך זועקים 'וספרתם לכם' כל אחד ואחד בפרטיות יספור הימים שלו, ויצמצם

הליכות

שיחות ומנהגים

התבודדות

געהאט, האט ער געהאט וניצניג" - היכן שאני רואה איהו חסדון, או שלא היה לו פלל התבודדות ואם היה לו, הרי שהיה לו מעט".

רבי נחמן טולטשינער, היה דרשו להכין ולהטיב את הנחות והטמיון החמין לכבוד שבת קדוש בבית מוהרנ"ת. פעם בערב שבת קדוש, כשהיה עסוק להטיב את הנחות סמוך מאוד לכניסת השבת, נגש מוהרנ"ת אל המשקוף, ושם ידו על המזוזה שבדלת, ואמר לו: 'נחמן! עס וועט זיין פינעך מינט זאלסטו מיר זאגן' - 'נחמן! כשיעבר המשה דקות תודיעני'. וראה רבי נחמן איך שמוהרנ"ת מתפלל ומתבודד לה' יתברך. ומרב לחץ הזמן והדחק, הביט כל העת רבי נחמן טולטשינער על השעון, אם עברו כבר חמש דקות. וככלות הזמן, כשנרמז לו רבי נחמן שבכר עברו חמשה רגעים, אמר לו מוהרנ"ת בשמחה: 'נחמן! גרויסע פינעך מינט' - 'נחמן! חמשת רגעים גדולים'. ואישך בתבת 'גרויסע' (גדולים), לבד שמחתו בחמשת רגעי התפלה והתבודדות שצקה לחטוף, על אף רב הטרדה והחוק:

שיח שרפי קודש

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"ב סי' ז' שיעור כ"א
ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

פתיחה לענין חנוכה וחטא המרגלים

אחר שנתבאר סדר המשכת דעת הצדיק בבחינת בן ותלמיד המביא את האדם לידי יראה ונכללים בו הארת בן ותלמיד יחד ברצון שלם להשי"ת. כאן מוסיף ומודיע מה מונע את האדם מלהמשיך הארה זו, והוא חטא המרגלים ואת התיקון לפגם זה, שגם אחר חטא המרגלים יזכה להאיר את אור הדעת של כלליות בן ותלמיד בבחי' אור בית המקדש בתוך הגלות.

תכלית המשכת הרחמים והסליחה הוא לעשות 'חנוכה'

יא. וזה בחינת חנוכה. כי ענין חנוכה דע, כי כל אחד ואחד כפי מה שאזכה לפעול בקשתו ביום המפורשים - דהיינו בקשת סלח נא, בן יש לו חנוכה, כי על ידי סלח נא נעשה חנוכה.
כאן מבאר רבינו שעיקר המשכת הרחמים להמתיק את הגזירות מישראל, הוא שעל ידי זה יזכה להמשיך את אור הדעת גם בזמן שמתגברת גלות יון להחשיך את עיניהם של ישראל, וביותר אחר שהתגבר החושך ביותר וחרב בית המקדש ונעלם אור הצדיקים, גם אז יוכל להכנס ולחנוך את עצמו בעבודת ה' באור הדעת.

חטא המרגלים - שלא האמינו בכה הצדיק שיכול לתת עצה ורפואה לכל ירידה

כי משה רבנו בקש (מדבר י"ז): "סלח נא לעון העם הזה" על חטא המרגלים, ועל ידי חטא המרגלים נרמו חרבו בית המקדש, כמו שאמר רבותינו זכרונם לברכה, (תענית ט"ז) שהשם יתברך אמר להם אתם בכיתם כפייה של חנם, אני אקבע לכם כפייה לדורות, כי אותו הפילה ליל השעה באב הזה שבו נחרב הבית המקדש.

את עומק הקלקול הנורא שבחטא המרגלים, ואיך הוא מסלק מישראל את קדושת בית המקדש מבאר רבי נתן (הל' נדרים ד ועוד), שהנה ישראל היו במדבר, מוקפים ענני כבוד, אוכלים לחם מלאכים ושותים מבארה של מרים, לא היה מוטל עליהם שום עול גשמי, וכך היו פנויים לעבוד את השי"ת בתכלית הדבקות בלי שום מפריע. והנה מודיע להם משה רבינו שהם עתידים להכנס לארץ ישראל - ארץ חמדה טובה, שם הם עתידים לשבת איש תחת גפנו ותחת תאנתו, לטרוח על המחיה ועל הכלכלה, לאכול מאכלים פשוטים וגסים.

לכאורה כניסה זו לארץ ישראל היא ירידה, ולא זו בלבד, אלא כבר ידעו את מה שנעשה עם מי שיוורד לגשמיות העולם הזה, עוד זכרו את הירידות שעברו עליהם בארץ מצרים, עוד שמעו על המלאכים שהשליך השי"ת להתנסות בתאוות העולם הזה, וידעו שכמעט בלתי אפשרי לעמוד במלחמה זו. אבל כאן מודיע להם משה רבינו כי הוא שיודע בידיעתו יתברך, הוא יודע שעיקר התענוגים והשעשועים של השם יתברך הוא רק שאנחנו מעולם הזה השפל - נגדל ונקדש שמו יתברך, ואדרבא דווקא זה יהיה התענוג של השי"ת, שנעבוד אותו דווקא מארץ ישראל.

ולא זו בלבד, אלא הוא מוסיף ומודיע לנו שיש לו כח לפעול עלינו דעת נוראה זו כי יש אלהים שליט בארץ, שנדע בכל עת איך לעבוד את השי"ת, הוא יפעל עלינו תיקון שלם להאיר לנו את הדעת לדורות איך לעבוד אותו גם מתוך הגשמיות, הוא יפעל שגם אם נשקע בגשמיות יתר על המידה, בכל זאת הוא יעלה את ההשתוקקות והכיסופין שלנו אל הקדושה, הוא יעורר את רחמי השי"ת לקבל את תפילתנו ותשובתנו בכל דור ודור.

אבל כששמעו המרגלים את רצונו של משה רבינו לא האמינו בכוחו, אלא ביקשו לראות בעצמם אם יש כח לאדם לרדת לגשמיות כזו ולהשאר בקדושה, ואכן כשבאו בדרך זו של ריגול ונסיון, ולא לקחו עמם את כח הצדיקים, ראו שאי אפשר לעמוד בנסיון, אלא היא

כשרבי ישעיה'לה ויתר על העולם-הבא

אנו לתפוח-אדמה עבור חג הפסח. פתח לנו את מחסניך, וניתן לך ככל אשר תבקש. כסף רב באמתחתנו", וכאן נקב הרבי בסכום עתק. הזקן הביט בו בשתיקה ממושכת. "אם אין זה מספיק" אמר רבי ישעיה'לה, "אכפיל את הסכום". אך ארשת פניו של הגוי לא השתנתה. גם כשהציע הרבי לשלש את הסכום, לא זע שריר בפניו. לבסוף התחייך ההונגרי הישיש ופצה את פיו: "אסכים למכור, אך התמורה תהיה גבוהה". הרבי ומשמשיו תלו בו עיניים מצפות. שרק ינקוב כבר במחיר. "התמורה שאני מבקש" אמר הזקן באיטיות, "היא כל שכר הגן-עדן של הראבין...". רגע של דממה השתרר. הגבאים החליפו מבטים נדהמים, אך הרבי לא השתהה כלל. "אם זהה תלוי הדבר" אמר בנחת, "הריני מסכים". המשמשים כמעט בלעו את לשונם מרוב הלם. גם הגוי הישיש הופתע מן המהירות בה הסכים הרבי לעסקה. "אם כך" הוסיף, "אני רוצה שטר ועדים". "אין בכך קוש" השיב הרבי. נייר, עט ודיו הובאו, ותוך זמן קצר נכתב שטר המעניק את כל זכויותיו הרוחניות של הרבי לאותו גוי.

המחסנים נפתחו, והעגלה התמלאה עד גדותיה. המשמשים הביטו במתרחש כמי שחולמים חלום, מתקשים לעכל את המעמד. הרבי הרגיש במחשבותיהם, והזהיר אותם שלא יספרו לאיש מקרב יהודי העיירה על העסקה שנעשתה כאן זה עתה.

כאשר הגיעו בחזרה לקרעסטיר, פרצה שמחה גדולה בעיירה. תפוחי אדמה חולקו ביד רחבה, והשולחנות התמלאו מאכלי חג. בבית הרבי עצמו התארחו עשרות יהודים מדי יום וסעדו על שולחנו, בין האורחים היו גם הטבחית ובני משפחתה. ברגישותו הרבה הבין רבי ישעיה'לה כי אחרי העמל הרב במטבח ביתו, לא יישאר לה פנאי להכין גם את צרכי ביתה, והזמינה יחד עם בני משפחתה לסעוד בביתו, מלבד המשכורת שקיבלה על מלאכתה.

מי החג עברו בשמחה ובשובע. אך הסוד לא נשמר לאורך זמן. אחד הגבאים לא הצליח להתאפק, והדברים נתגלו. העיירה כולה נדעזעה. "רב", פנו אליו מקורביו, "היתכן?! כיצד מסרת את כל חלקך הגנוז והצפון לך לעולם הבא, לגוי מגושם?"

אבל רבי ישעיה'לה כלל לא הבין בשל מה הסער: "כל עוד יש יהודי אחד בעיירה שאין לו מה לאכול בפסח, מה לי עולם הבא?"

(מקור: ר' הלל רוטשטיין ז"ל, ליד קרעסטיר, שאמו הייתה מבעלת בבתו של רבי ישעיה'לה זצוק"ל. מתוך 'הגדה של פסח - דורש טוב')

למען יהודי אחר.
הרה"ק רבי ישעיה'לה מקרעסטיר

שדות שלמים לטמיון, והיבול שהיה אמור להזין משפחות רבות, אבד ואיננו. ובימים ההם, כאשר לא היה השפע מצוי, היה תפוח האדמה מוצר עיקרי בסעודות החג. מאכל פשוט אך מחיה נפשות.

עבר ראש חודש ניסן, הימים הלכו ונמשכו, אך התקווה לא באה. שליחים נשלחו לכל עבר, אגרות יצאו לעיירות שכנות ולערים רחוקות, אך הכל חזרו עם אותה תשובה: אין. לא כאן ולא שם. המחסור פשה בכל האזור.

הרבי לא מצא מנוחה. לבו, שהיה רגיל לדאוג לכל יהודי כאב לבניו, לא יכול היה לשאת את המחשבה שיהיה מי שישב בליל הסדר ללא מאכל ראוי. הוא האיץ במשמשיו להוסיף ולחפש, לא להרפות, עד שלבסוף הגיעה ידיעה: בעיירה רחוקה יושב גוי זקן, וברשותו מחסנים מלאים תפוחי-אדמה!

מיד אורו פני הרבי. הוא ציווה להכין עגלה, ולהעמיס עליה שק מלא מטבעות זהב ושטרות מכל סוג ומין. "אין אנו יודעים מה וכמה ידרוש תמורת הסחורה", אמר, "צריכים אנו להיות מוכנים לכל".

רבי ישעיה'לה לא הסתפק בשליחת שליחים, הוא רצה לנצח מקרוב על העסקה החשובה. העגלה יצאה לדרך, והמסע היה ארוך. לבסוף הגיעו אל ביתו של הזקן. הרבי עמד בפתח ופנה אל הגוי ישירות, בפשטות ובהירות: "זקוקים

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

איזה דבר גדול

מאוד אנחנו צריכים?

תשובה לחידה הקודמת:
למי כותב ר' נתן: ה' יתברך יאיר עיניהם שיזכו לידע מי הוא זקנם הקדוש?
מכתב מפרשת וירא תקצ"ג: לכל אנשי שלומינו ובפרט לזרע קודש של אדונינו מורנו ורבינו זצ"ל, לכל אחד ואחד ביחוד, שיזכו לידע מי הוא זקנם הקדוש זצ"ל.

הזכנה: נחמן בן עזרא בני ברק
זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

נצור לשונך

איין בלעטל

אור העצה מה'דף היומי' בספה"ק 'ליקוטי הלכות'

שבת - דף צ"ד

איך ישראל לא האמינו בה' לאחר יציאת מצרים?

איך יתכן שלאחר שזכו ישראל לראות ניסים עין בעין יהיה להם עדיין ספיקות באמונה שה' אינו שומר עליהם, אלא שבאמת לא היה להם ספיקות באמיתת בירור האמונה, אלא שלא האמינו בעצמם שהם ראויים לגאולה, ולכן דווקא מחמת שכבר ראו פעם אחר פעם שה' הושיעם, התחוק אצלם החשש שבפעם הבאה באמת לא יזכו להושיע. וקטנות זו נובעת מחמת גאוה, שנדמה לאדם שהגאולה צריכה לבוא מחמת מעשיו הטובים, ולכן כאשר אין מעשיו כראוי, נכנס בו קטנות שאינו ראוי לגאולה, אבל האמת הוא שכל הגאולה הוא רק בחסדו הגדול, וממילא אין מקום לקטנות כלל.

יום ראשון - דף צ"ה

איך נלחמים על המחשבות?

המלחמה על המחשבה היא קלה ביותר אם רק מביין את סוד המלחמה, כי אין צריך להלחם על כל הבלבולים, אלא רק על המחשבה היחידה שיש ברגע זה במוחו. בכל רגע לחשוב רק מחשבה אחת. ואם רואה שמחשבתו יצא לחוץ, יכניס שוב כעת ברגע זה מחשבה קטנה וקלה 'כחוט השערה', וממילא המחשבה האחרת תדחה. ולכן המחשבות מכוננות בשם 'שערות', כי הבלבולים אינם גוש אחד גדול של בלבול אלא הרבה שערות דקות בודדות.

יום שני - דף צ"ו

מה מתקנים בעיקר בספירת העומר?

החכמה של התגלות אור ה' שמתגלה בכל יום, היא עיקר החיות של אותו היום, ולכן צריך לספור הימים, היינו להמשיך חיות לאותו היום, על ידי שמצמצם עצמו בתחילת היום לחשוב מה' באותו היום לפי מה שיעבור עליו באותו היום, וכשרואה שמחשבתו יוצאת לחוץ, יחזירנו שוב למקומה על ידי מחשבה מצומצמת של רגע זה בלבד, וכך בונה מוחו במשך ימי הספירה.

יום שלישי - דף צ"ז

איך בורחים ממחשבות רעות?

פעמים שהיצר מתגבר במחשבות בשטף מים רבים הלוכדים אותו בערמומיות, ואין עצה רק לגנוב ליבו בתחבולה, שיעשה עצמו כאילו אינו בורח כלל, וכאילו אינו מנסה לחשוב מחשבות קדושות, אלא חושב מחשבות אחרות שאינם מעניין עבודת ה', כמו מילתא דשטותא וכדומה, ובוה גונב לב לכן הארמי שטועה וחושב שממילא אין האדם חושב מחשבות קדושות. אבל באמת בזה מנצחו, כי כך מקבל שליטה על מחשבתו, ותיכף שנחלש כוחו של היצר, יכול האדם תיכף לחזור למחשבות קדושות.

יום רביעי - דף צ"ח

מה הקשר בין פורים ל"ג בעומר?

בפורים מתחיל המלחמה להכניע עמלק - להכניע המחשבות זרות. ובהמשך ממשיך המלחמה ביציאת מצרים, ובהמשך בספירת העומר שסופרים כל יום ומצמצמים המחשבה לקדושה של אותו היום, עד שבל"ג בעומר, מתגלה כח הצדיק שבכוחו מתבררים המחשבות כראוי.

יום חמישי - דף צ"ט

איך אפשר להפוך המידות רעות לצד הטוב?

העבודה היא לא לשבור המידות, אלא להפכם לצד הטוב, כי צריך לעבוד את ה' עם המידות רעות בעצמם. אך כאשר רואה שאינו יכול להפכם לצד הטוב, העצה להפכם לטוב, הוא על ידי 'אבילות', להתאבל על כך שהמידות כובשות אותו, ועי"ז שמהפך את המידות לגעגוע של 'אפר' ואבילות לה', זוכה שה'אפר' נעשה 'פאר' ואור של מוחין.

יום שישי - דף ק'

איך אפשר כיום ללמוד תורה כמו בזמן משיח?

התורה שעוסקים בחצות הלילה היא לימוד גבוה מאוד, כי בלימוד הזה זוכה שרוחו של משיח מרחפת עליו, ומשפיעה עליו מרוחו - רוח של גאולה, שיוכל על ידי לימוד זה לראות את היופי והפאר שיש בתורה, וכך לברר את המידות רעות, ולהיכלל בשורש האור של הבריאה.

מושגים בתורה ה' תניינא

תוכחה ראויה

רבינו הק' פותח את המאמר שתוכחה הוא דבר גדול, בלי תוכחה אין אדם מתקדם והולך מדרגה לדרגה. אלא שרביה"ק מגלה צריכין לזה מוכיח הראוי הנותן ריח טוב בנשמה, ועי"ז נשפע שפע בכל העולמות התלויים באותו האדם. מהרנ"ת מבאר שלכל אחד יש בתוך הלב 'מוכיח' שאינו ראוי שמזכיר לו עונותיו וחסרונותיו, ועי"ז נבאש ח"ו הריח, ואין לנשמה יניקת חיות. ולכן צריכין לחפש את המוכיח הראוי הנותן ריח טוב בנשמה תוך כדי תוכחתו הראויה. אמנם יחד עם זאת יש לזכור פתיחת המאמר שהתוכחה היא דבר גדול, מלבד המצוה להוכיח את עמיתו, יש להתעורר איך להתקרב יותר להשי"ת, אלא שההתעוררות מוכרחת לבא מתוך הריח הטוב שה' איתך ועמך.

ארץ אוכלת יושביה' - שהאדם נאכל לארציות שבה. ואכן נכנסו דבריהם בלב ישראל ובכו על הירידה שעתידים לרדת שמה. בכיה זו הייתה 'בכיה של חיינס' - כלומר, בכיה של עצבות ויאוש, שהנה הם עומדים לפני ירידה שאין להם דרך לעבוד בה את השי"ת. בכיה של 'למה ה' מביא אותנו אל הארץ הזאת לנפול בחרב' (במדבר יד, ג). תרעומת של 'בשנאת ה' אותנו הוציאנו מארץ מצרים לתת אותנו ביד האמורי להשמידנו' (דברים א, כז). התאוננות של 'אחינו המסו את לבנו' (שם כח).

בכיה זו עוררה קטרוג נורא מלפני השי"ת, כי עיקר הדינים והקטרוגים הם כשהאדם בוכה בכיה של יאוש, כשאינו מאמין בכח הצדיק הנורא שממשיך תיקון לכל מקום ולכל זמן, כשאינו מקבל בתמימות את דברי הצדיק שמודיע לו שיכול לשוב להשי"ת מכל מקום אשר הוא שם, שהוא יכול לעבוד את ה' בכל מקום ובכל מצב שהוא מעמיד אותו. 'עוד אנה ינאצוני העם הזה, ועד אנה לא יאמינו בי בכל האתות אשר עשיתי בקרב' (במדבר יד, יא)

וכל כך התגבר הקטרוג על עוון זה עד שאבדו את בית המקדש, שהוא אור הדעת, המקום שבו היו יכולים להתגבר ולקבל את אור הדעת גם אחרי כל נפילה, כמו שנתבאר. ואכן כשהתגבר קטרוג זה היו ישראל בסכנת נפשות ממש, עד שכביכול נגזר עליהם 'אכנו דבר ואורשנו ואעשה אתך לגוי גדול ועצום ממנו' (שם יב). כלומר, שוב התעורר הקטרוג של חטא העגל - לא יהיה עוד תקוה לעם כזה של ירידות ונפילות, אלא לעם שהוא בני משה רבינו, עם חזק ותקיף בעבודת ה', עם שלא נופל שוב ושוב לעוונות, רק הוא יוכל ללמוד בלי כח זה של הארת בית המקדש [כמו שנתבאר בתחילת המאמר בענין חטא העגל], כי כשמסתלק מישראל כח הדעת הזה של בית המקדש של בן ותלמיד אין תקוה לישראל.

המרגלים גרמו שלא יזכו לתקן את משא העוונות

ומשה רבנו בקש על זה 'סלח נא', כי בזה החטא והפגם תלויים כל העוונות, כי על ידי זה הפגם נחרב הבית המקדש, ובזמן שבית המקדש היה קיים היינו נקיים מעוונות, כמו שכתוב (שע"ה א) "צדק ילין בה", ופרש רש"י כי תמיד של שחר היה מכפר על עברות של לילה ותמיד של בין הערפים היה מכפר על עברות של יום, כי ישאל עם קדוש לפי גדל רוחניותו ודקותם אין יכולין לשא עליהם המשא של עיון אפלו יום אחד, על בן אנו צריכין את הבית המקדש שיכפר עלינו בכל יום.

בזמן שבית המקדש היה קיים היו ישראל נקיים מעוונות, רוח שטות וקטנות הדעת לא התגברו על האדם, וגם אם היה נכשל בעבירה היה עולה לבית המקדש מביא קרבן, ועל ידי זה היה מפרש מעצמו את חלק הרע הרובץ על נשמתו כמשא כבד, וחוזר ומדבק את נפשו ב'דקות רוחניות נשמתו' [וגם בזמן הזה יכול כל אחד לטעום טעם זה מפעם לפעם, בזמן שזוכה לאיזה רגע של נקיות הלב, או שרואה אדם נקי כראוי, והוא מקבל את אור הצדיק כראוי].

אבל כאן חזר ובא חטא המרגלים שקלקל את הכל, עד שהחריב את בית המקדש וקלקל תיקון זה, וזה גורם שהאדם שקוע במשא של עוונות עד שגם כשהצדיק מודיע לו שהשי"ת אתו עמו ואצלו אינו יכול לשמוע ולהתעורר, בחיות שטות סותמת את לבו מלקבל את לימודי הצדיק.

מוגש כאן לראשונה באדיבות מכון מאירת עיניים - פרויקט התורות הקצר - ביאורים. לקבלת השיעורים המוקלטים על לקו"מ סי' ד' - לקו"ת סי' ח' יש לפנות: yofamattar@outlook.co.il :בלשה"ק בשלוחה 5. לשמיעת השיעורים על התורות הנ"ל בקו היעודי בקול הלשון 036171116. באדיש בשלוחה 6. בלשה"ק בשלוחה 5.

ומקבלין דין מן דין

כל כך נורא שלא נתייעצו זה עם זה? מילא מה שלא נמלכו ולא שאלו את הרבי שלהם משה - רבינו, או את אהרן הכהן, זהו פגם שלא שאלו את הגדולים מהם. אבל כאן שלא נמלכו זה בזה? מה החסרון הגדול במעשה זה דווקא?

אלא שמעתי מאחד לפרש באופן נפלא, דהנה כששני חברים וידידים נאמנים הקשורים אחד בשני, אף כששניהם הולכים לעשות אותו דבר, תמיד צריכים לדבר אחד עם השני, אולי השני יש לו פה הבנה אחרת מעט ממה שיש לי, אולי הוא יכול להאיר את עיני באיזה נקודה שאינני יודע ומכיר. שרבינו קורא את זה 'נקודת החבר' (ליקוטי מוהר"ן ס' לד). ורבינו מבאר ענין זה על הפסוק "ומקבלין דין מן דין", שזה נאמר אצל מלאכים, שגם הם מתנהגים בדרך זה לקבל אחד מהשני. שלכן - כששני בני אדם, הולכים יחד לעשות איזה דבר, צריכים שאחד ידבר ויקבל מהשני. כי אולי רק מהדבור ביחד, יצא איזה דבר, שיבינו מה שעליהם לתקן. וזה היה הפגם והחסרון שלהם פה, כי אם באמת היו רק מתייעצים אחד עם השני, היו עוצרים וחושבים רגע מה - אנו עושים פה? לא שאלנו את אבא, לא שאלנו את הרבי, ונכנסנו בעוד שאנו שתיי יין. וכו'.

בפרשת אחרי מות אנו קוראים על הסתלקות נדב ואביהוא בני אהרן, במדרשים נאמרו כמה וכמה סיבות ודרכים מה בדיוק היה החטא והפגם שלהם. אם שהורו במקום רבם ולא שאלוהו, או שנכנסו שתיי יין, או שנכנסו בלי בגדי כהונה, או שלא התחנתו ולא הולידו ילדים, כמובא במדרש רבה ותנחומא ועוד.

אבל אם מתבוננים בכל הדברים האלו, רואים שע"פ כל העניינים שהובאו היה כאן פה חסרון של 'מידת הצמצום'. כי אמנם היו צדיקים קדושים, ורצו להכנס לפני ולפנים, ולהקטיף קטורת, אבל היה חסר צמצום. הן ראו שזה דבר גדול - להכנס לתוך קדש הקדשים, אבל צריך מידת הצמצום. לא תמיד לומר אני נכסף אני - נשורף... זהו בעצם הכל על קוטב זה כי מה שלא שאלו את הרבי שלהם, שלא צמצמו עצמם, וכן מה ששתו יין, שחשבו כדי להרים את מוחם, וכו', וכו' ולא התחנתו, וכו' והכל על קוטב זה.

והנה מובא במדרש שאחד הסיבות של פגמם הוא 'שלא נטלו עצה זה מזה'. ככתוב: "ויקח נדב ואביהוא איש מחתתו ויקריבו אש זרה". מכאן שלא נמלכו זה עם זה. ועל זה נשאלת השאלה מה החסרון בזה? הם הרי הלכו - שניהם לאותו כיוון, ועשו אותו דבר ומה

עומק הפרשה

נקודה של קדושה

קְדוּשִׁים תְּהִיֶנּוּ כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם:

מצוה נוראה נאמרה בפסוק זה, להיות קדוש ומופרש מזה העולם, שלא להיות חלק מהעולם הזה והבליו, הן בהיתר ועל אחת כמה וכמה באיסור, אלא להתקדש להשם, כהקדש המופרש ונאסר על כל העולם (עיי' בפ' רש"י ורמב"ן כאן, תו"כ א, ב; יב, ג ובתוס' קידושין ב: ד"ה דאסר). קדושה זו היא תכלית מעלת ישראל, כי יהודי בן מלך הוא אין תפקידו לבוסס במיאוסו של עולם ובגשמיותו, אלא להיות טפח מעליו, לעשות את מעשיו בדעת מרוממת יותר, אכילתו אינה כבהמה האוכלת לשם אכילה, אלא להתרומם ולהתקרב להש"ת.

לשם קדושה זו בחר בנו השי"ת, והבטיח לנו קודם מתן תורה 'ועתה אם שמועת שתשמעו בקולי וכו' ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש' (שמות יט, ה), ואף חזר והזהיר עליה שוב ושוב 'ואנשי קדש תהיון לי' (שם כב, ל), 'והייתם קדושים כי קדוש אני (ויקרא יא, כב).

את הדרך להגיע לפרישות וקדושה זו רמזה התורה בסמיכות הפרשיות, כמו שאמרו חז"ל (ויקרא רבה כו 1)

'מפני מה נסמכה פרשת עריות לפרשת קדושים, אלא ללמדך שכל מקום שאתה מוצא בו גדר ערוה אתה מוצא קדושה, ואתיא כהדא דר' יהודה בן פזי, דאמר כל מי שהוא גודר עצמו מן הערוה נקרא קדוש', כלומר ראשית הקדושה היא להשמר בקדושת הברית. את עומק הענין למעשה מבאר רבינו (ליקו"מ יא), כי ראשית התקרבות האדם לעבודת ה' תלויה בנקודה בה הוא מוסיף על עצמו קדושה, וגודר את עצמו בקדושה זו, להשמר מעט לפי מדרגתו, כשהאדם זוכה לתוספת זו הוא ממשיך על עצמו נקודה הנקראת 'תוספת קדושה', שהיא כח נורא של תיקון שהוא עיקר כח היחודים הנעשים למעלה (עיי' זה"ק פקודי רסא).

פעמים ונקודה זו נראית קלה עד מאד ואין בה ממש, אבל לאמיתו של דבר מגלה רבינו שעל ידי נקודה זו של תוספת קדושה, זוכה האדם ונכלל בצדיקים המופלגים שמקדשים את עצמם בקדושה נוראה עד מאד, ואף הוא זוכה לקדש את עצמו לצאת מגשמיות העולם וגסותו לעשות את מעשיו לשם שמים בלבד (ראה שם במאמר באריכות את סדר עליית האדם בכח נקודה זו).

איך אפשר לחזק את בני הנעורים בענין אהבת ישראל בימי ספירת העומר?

בימים אלו מרבים לדבר בכל מוסדות החינוך, עד כמה חשוב להתחזק באהבת חברים, כי תלמידי רבי עקיבא נסתלקו בימי הספירה מחמת שלא כיבדו זה את זה. וכך מנסים לעורר את התלמידים שירבו באהבת ישראל.

אך פעמים שהצעירים מבינים שאנו המבוגרים מגייסים את הלימוד הזה של 'אהבת ישראל', לא בשביל האמת של תיקון ימי הספירה והכנה לקבלת התורה, אלא בשביל שאנו רוצים שיהיה שקט בבית או בכיתה, ושלא יריבו ויהיה שלום ושלווה.

והוא דבר שמאוד צריך להזהר, כי הצעירים ליבם פתוח לקבל עניני חיזוק השייכים לכל מועד וחג, רק כאשר הם רואים שאנו באמת רוצים לחבר אותם לקדושת המועדים והזמנים, ולא שאנו משתמשים ברעיונות אלו לטובתנו.

לצעירים יש עניינים חדות, הם בוחנים הדק היטב כל דיבור שלנו, עד כמה אנו באמת נקיים ורוצים את האמת של הדבר, או שמשתמשים באיזה 'ערך' בשביל שיעזור לנו שיהיה מצב יותר טוב בבית או בכיתה. והראייה הגדולה ביותר בשבילם כאשר הם רואים אותנו מדברים ומזלזלים ביהודים אחרים שלא חושבים כמונו.

אפילו שבכל נושא ובכל ענין צריכים 'דוגמא אישית', בכל זאת הצעירים יכולים להבין שאנו עדיין לא מושלמים, ושיש לנו עדיין יצר הרע. אבל בענין של 'אהבת חברים', היצר הרע חוגג, על ידי שמפיל אותנו לחשוב שמותר לדבר על אחרים שאינם חושבים כמונו בעניני יהדות.

וכשהם רואים ש'מותר' לנו לדבר בלהט על כל יהודי ששונה מעט מאיתנו, למה שהם לא יריבו ויזלזלו במי שלא חושב כמוהם, במה שנדמה להם שהם דברים שחשובים להם.

ועוד נקודה נוספת: עיקר הדוגמא האישית בענין 'אהבת ישראל' הוא לא רק שלא לדבר על יהודים אחרים, אלא בעיקר על ידי שהם יראו שאנו מתחזקים ביותר לכבד אותם.

כי אין זה סתם מקרה שמתו תלמידי רבי עקיבא בימי הספירה, אלא שכל עיקר קיום התורה תלוי בכך שמאמינים במציאות של 'יהודי'. כי יכול אדם להאמין בה' ולהאמין בתורה, אבל אם אינו מאמין שהתורה למעשה מתקיימת על ידי כל יהודי שמקיים איזה מצווה, אזי אין לתורה בית להתקיים בו, כי מה יועיל שיש תורה אם אין 'חתן'. ולכן ההכנה לשבועות הוא להאמין בכח האדיר שיש לכל יהודי.

וכשמבינים הקשר הזה, יכולים אנו להבין שבמקום לתת מוסר לתלמידים שצריכים להתחזק ב'אהבת ישראל' כהכנה לקבלת התורה, צריכים אנו בפועל לרומם רוחם של צעירי הצאן, שיאמינו בעצמם, וידעו חשיבותם, כי זה בעצמו הרעיון של 'אהבת ישראל'. וכשהם יראו בזה דוגמא אישית שלנו בענין זה, שאנו מכבדים אותם ביותר, 'לחתנים' העתידים להתחתן בחג השבועות, אזי ממילא ינסו לליבם הכח להתחזק באהבת חברים.

◆ **שְׁפַע רַב בְּכָל הַעוֹלָמוֹת:** בימים אלו אנו זוכים לספור את ימינו ולהזדכך לקראת מתן תורה, כל אחד בדרגתו שלו. אשרי הזוכה לכלול עצמו בביהמ"ד ע"ש רביה"ק זיע"א, ומצטרף להתעוררות העצומה בספירת העומר. צעד אחר צעד, בסבלנות אך בעקשנות, נתקדש וניטהר בקדושה של מעלה!

◆ **בְּקִדְשָׁה שֶׁל מַעְלָה:** הופיע! הקונטרס החשוב, מעט הכמות ורב האיכות: "הליכות קודש - ספירת העומר" שיחבר ממש אותך לעבודת ימי הספירה. נערך בידי אמן ע"י המשפיע הרה"ח ר' אברהם יצחק קלצקי שליט"א. ניתן להשיג במכון 'מאירת עיניים': 026645547.

◆ **יפוצו:** ארגון 'מורשת הנחל' בהודעה חגיגית על הוצאת ביטאון דו שבועי חדש בשם "מורשה להנחיל" הכולל מאמרים מרתקים, סיקורים ופעילויות, שו"ת, שיעורים, ראינות ועוד רבות. בגיליון מס' 1: סיקור מקיף סביב פעלו של הגה"ח ר' נתן ליברמנש זצ"ל. מופץ בבתי הכנסת במרכזי חסידי ברסלב.

◆ **קו 'מעיינים בנחלים':** כל שיעורי הגה"ח ר' משה קרמר שליט"א: 0799402242. ארה"ב: 3479661613.

יורל ע"י מכוני עלה לתרופה
בכל עניין או להצטרפות למוניס בדוא"ר:
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים: 053-3175211 | 054-8591148
המערבת נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות ורישית נכס נצחי: עלה לתרופה, בנק
מרבנטיל 17, סניף 725, חשבון 36645.

החיזוק השבועי

ועל כן העמר הוא ראשית הקציר, כמו שכתוב, והבאתם את עמר ראשית קצירכם אל הכהן...

והכל נעשה על ידי הצדיק האמת שהוא בחינת כהן איש חסד, שהוא מטה כלפי חסד תמיד. ומוציא טוב בכל אחד מישראל, כי יודע ללקט כל בחינת השערות טובות שנקמצא בכל אחד מישראל ועל ידי זה הוא עוסק בדין וצדק כל אחד ואחד ואפילו אם הוא חולק גדול מאד מאד בחלקי הנפש, כי הוא מוציא בו גם כן נקודות טובות בחינת שערות, דהיינו מה שמתקן עצמו מרע לטוב בשערה:

ליקוטי הלכות, נזיקין ד, ט

מי שאינו שומע וצית לדברי חכמים אמתיים, הוא יכול להשתגע על-ידי זה:

ליקוטי עצות, צדיק קב

צריך אמונה חזקה שכל מה שעובר על האדם בכל יום, כל המחשבות וכל הבלבולים, זה בדיוק חלק המח שצריך לתקן, כי זהו עיקר מצוות הספירה, להאמין שכל יום כל מה שנעשה בעולם הוא לפי הנהגה מיוחדת של הספירות של ה' שעל ידם מנהיג את העולם היום, וממילא כל הבלבולים שיש לי היום, הם נשלחו מן השמים בדיוק היום, לא מחמת פלוני שבלבל אותי, או טרדת הממון וכיוצא, אלא שזה בדיוק מה שצריך לתקן היום' להכניס אמונה וקרבת ה' במה שנעשה עמי היום.

ולכן אין צריך בדווקא לצמצם בדעתו את מהות הספירה רק לאותו ענין שלמד באיזה ספר, כי לפעמים כאשר נכנסים לכוון איזה ענין פרטי, לתקן מידת נצח וכדו', אפשר לשכוח מההתעוררות הכללי להש"ת. מה גם, שלא תמיד המח יכול לכוון בדיוק את מה שלמד, ואזי אפשר להתבלבל לגמרי. עיקר החיפוש הוא להתעורר יותר באופן כללי, איך אני מתקשר להש"ת היום הזה, מתוך הבלבולים של אותו היום.

האם בשביל לקיים מצוות ספירת העומר צריך להיות מקובל שמבין ומשיג בסוד כל ספירה?

צריך הרגש והבנה בעניינים דקים ורוחניים, בכדי לדעת להבדיל ולחלק בכל יום ויום, בין ספירה אחת לחברתה. ופעמים שריבוי הפרטים יכול לבלבל את התעוררות התשובה ואת הצעקה הפשוטה והאמיתית מעומק הלב, בו אנו מבטאים את הכיסופים שלנו לקבלת התורה. בליקוטי הלכות נראה, שבכל המקומות בהם מבאר עניין ספירת העומר, הוא רק בדרך כללי, ואינו נכנס לפרטים של הספירה. וגם בכל המקומות ממש הוא מדבר בעיקר על חלק תיקון המח, שרק על ידו יתקנו ממילא המידות והרגשי הלב, כלומר לעסוק בספירה בתיקון המחשבה, להכניס את ה' בתוך מחשבתו בצורה מצומצמת ופשוטה לפי מדרגתו באותו היום, וכך ממילא ככל שיחזקו בזכרונו עוד רגע של מציאות ה', בדגש שיהיה זכרון לפי המדרגה שלו היום, וכך יזכה ממילא שיתפרט המחשבה הזו אל תוך הרגשי ליבו ויתקנו אותם.

הלכה פסוקה מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א / מו"צ בעיר בית שמש יצ"ו

מנהגי ימי הספירה

(א) בחול המועד פסח, שבת, ל"ג בעומר, עד ר"ח אייר, מר"ח סיון.
(ב) בגד שאינו חשוב כל כך בכדי לברך עליו 'שהחינו'.
(ג) לצרף הגון: כגון כשגלגל לבישת הבגד הישן יש בזה משום 'כבוד הבריות' או 'צער', לצרף שדוף, לצרף 'ברית מילה' או 'בר מצוה'.
(ד) קטן שלא הגיע לחנוכה, פשוט לשמטתו, ונראה להתיר גם אף למי שהגיע לחנוכה.

כן מעתה. אמנם לגבי 'אכילת פרי חדש', הפמתין מלאכלו ולברך עליו עד שבת, תבוא עליו ברכה. (שהרי בנוסף שיצא בזה דעת האוסרים, מריוח בזה גם 'כבוד השבת' וכמ"ש במשנ"ב סימן ר"ב ס"א).
ג. גם לפי הפנהג שלא לברך, הרבה מתירים לברך: בשבת, חל המועד פסח, ל"ג בעומר. ויש מחמירים גם בשבת. ויש מתירים מראש חדש סיון.

ברכת שהחינו
א. מצד ההלכה אין מניעה לברך ברכת שהחינו בימי הספירה. ואינו דומה ל'ימי בין המצרים' שיש להפנע מלברך שהחינו, כיון שאז הזמן של בין המצרים גרם לכה, אבל בימי הספירה הוא רק ימי זכרון לאבלות על תלמידי רבי עקיבא. (ומש"כ המשנ"ב 'אם נדמן לו לברך וכו', דעת גדולי הפוסקים שהוא לאו דוקא אלא שדעתו להתיר לגמרי. ואף שיהיה ביאור דברי, ברור שדעתו להתיר כשיש לו צורך כל שהוא).

לבישת בגד חדש

א. יש נוהגים שאין לובשים בגד חדש בימי הספירה. ומנהג זה לא הזכיר פלג בהלכה [שלא בברכת שהחינו שלפחות דנו בזה]. ולמעשה הוא פאמור לעיל לענין ברכת שהחינו שמי שנהג כן עד עתה, הדין תלי בסבת הדבר. ומי שלא נהג כן עד עתה, אין לו שום חייב לנהג כן מעתה.
ב. אכן גם לפי הנהגים לאסור, ישנם אופנים שהרבה מהם התירו [ומקל מקום גם בזה יש קצת שנהגו אסור]:

ב. לבישת בגד חדש
א. יש נוהגים שאין לובשים בגד חדש בימי הספירה. ומנהג זה לא הזכיר פלג בהלכה [שלא בברכת שהחינו שלפחות דנו בזה]. ולמעשה הוא פאמור לעיל לענין ברכת שהחינו שמי שנהג כן עד עתה, הדין תלי בסבת הדבר. ומי שלא נהג כן עד עתה, אין לו שום חייב לנהג כן מעתה.
ב. אכן גם לפי הנהגים לאסור, ישנם אופנים שהרבה מהם התירו [ומקל מקום גם בזה יש קצת שנהגו אסור]:

א. מצד ההלכה אין מניעה לברך ברכת שהחינו בימי הספירה. ואינו דומה ל'ימי בין המצרים' שיש להפנע מלברך שהחינו, כיון שאז הזמן של בין המצרים גרם לכה, אבל בימי הספירה הוא רק ימי זכרון לאבלות על תלמידי רבי עקיבא. (ומש"כ המשנ"ב 'אם נדמן לו לברך וכו', דעת גדולי הפוסקים שהוא לאו דוקא אלא שדעתו להתיר לגמרי. ואף שיהיה ביאור דברי, ברור שדעתו להתיר כשיש לו צורך כל שהוא).

דעתו יעובדות